WYROK TRYBUNAŁU (pierwsza izba)
z dnia 16 września 2004 r.*

W sprawie C-28/03

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 234 WE,

orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Symvoulio tis Epikrateias (Grecja) postanowieniem z dnia 23 października 2002 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 24 stycznia 2003 r. w postępowaniu:

Epikouriko Kefalaio

przeciwko

Ypourgos Anaptyxis

obecności:

Omospondia Asfalistikon Syllogon Ellados,

* Język postępowania: grecki.

TRYBUNAŁ (pierwsza izba),

w składzie: P. Jann, prezes izby, A. Rosas, S. von Bahr, R. Silva de Lapuerta i K. Lenaerts (sprawozdawca), sędziowie,

rzecznik generalny: L. A. Geelhoed,
sekretarz: M.-F. Contet, główny administrator,

uwzględniając procedurę pisemną i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 6 maja 2004 r.

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Epikouriko Kefalaio przez A. Gratsię-Plati, dikigoros,

— w imieniu rządu greckiego przez S. Spyropoulosa, K. Georgiadisa oraz M. Tassopoulou, działających w charakterze pełnomocników,

— w imieniu rządu Zjednoczonego Królestwa przez P. Ormond, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez K. Smitha, barrister,

— w imieniu Komisji Wspólnot Europejskich przez G. Zavvosa oraz M. Shottera, działających w charakterze pełnomocników,

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 10 czerwca 2004 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 15 i 16 pierwszej dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie (Dz.U. L 228, str. 3), zmienionej drugą dyrektywą Rady 88/357/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającą dyrektywę 73/239/EWG (Dz.U. L 172, str.1) oraz dyrektywą Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającą dyrektywy 73/239 i 88/357 (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) (Dz.U. L 228, str. 1). Dotyczy on również art. 17 i 18 pierwszej dyrektywy Rady 79/267/EWG z dnia 5 marca 1979 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie bezpośrednich ubezpieczeń na życie (Dz.U. L 63, str. 1), zmienionej drugą dyrektywą Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, ustanawiającą przepisy ułatwiające skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług i zmieniającą dyrektywę 79/267 (Dz.U. L 330, str. 50) oraz dyrektywą Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniającą dyrektywy 79/267 i 90/619 (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie) (Dz.U. L 360, str. 1).

2 Wniosek ten wpłynął w ramach sporu zawisłego pomiędzy Epikouriko Kefalaio (fundusz gwarancyjny dotyczący ubezpieczeń odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów) oraz greckim ministrem rozwoju w następstwie decyzji ministra o uwolnieniu części funduszu gwarancyjnego greckiego zakładu ubezpieczeń Intercontinental AE (zwanego dalej „Intercontinental") w celu zaspokojenia wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę.

Ramy prawne

Prawo wspólnotowe

3 Dyrektywy 73/239 oraz 79/267, zmienione odpowiednio dyrektywą 92/49 oraz dyrektywą 92/96, określają podstawowe zasady uzyskiwania jednolitego zezwolenia (art. 6 i 7 każdej z tych dyrektyw) i wyłączne kompetencje Państwa Członkowskiego, w którym znajduje się główna siedziba zakładu ubezpieczeń (rodzime Państwo Członkowskie) w zakresie nadzoru finansowego nad tym zakładem (art. 13 dyrektywy 73/239 oraz 15 dyrektywy 79/267).

4 Stosownie do treści art. 15 dyrektywy 73/239 i art. 17 dyrektywy 79/267 rodzime Państwo Członkowskie wymaga od zakładu ubezpieczeń utworzenia wystarczających rezerw techniczno-ubezpieczeniowych odpowiadających całości jego działalności. Aktywa odpowiadające tym rezerwom podlegają regulacji zmierzającej do zapewnienia zróżnicowania lokat.

5 Na mocy art. 16 dyrektywy 73/239 oraz art. 18 dyrektywy 79/267 rodzime Państwo Członkowskie wymaga od każdego zakładu mającego swoją główną siedzibę na jego terytorium ustanowienia odpowiedniego marginesu wypłacalności w odniesieniu do całej jego działalności. Margines wypłacalności winien odpowiadać aktywom zakładu, wolnym od wszelkich przewidywalnych zobowiązań. Zgodnie z art. 18 dyrektywy 73/293 i art. 21 dyrektywy 79/267 Państwa Członkowskie nie będą narzucać żadnych zasad wyboru aktywów stanowiących nadwyżkę w stosunku do aktywów stanowiących rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe.

6 Artykuł 22 dyrektywy 73/239 oraz art. 26 dyrektywy 79/267 określają przypadki, w których zezwolenie udzielone zakładowi ubezpieczeń przez właściwe władze jego rodzimego Państwa Członkowskiego może zostać cofnięte, i stanowią, iż w takich przypadkach władze te stosują wszelkie konieczne środki w celu ochrony interesów ubezpieczonych i ograniczają swobodne rozporządzanie aktywami zakładu.

7 W dniu 19 marca 2001 r. została przyjęta dyrektywa 2001/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie reorganizacji i likwidacji zakładów ubezpieczeń (Dz. U. L 110, str. 28).

Prawo krajowe

8 Dyrektywy powołane w pkt 1 niniejszego wyroku zostały transponowane do prawa greckiego dekretami prezydenckimi nr 118/1985 (FEK A' 35) i nr 252/1996 (FEK A' 186), zmieniającymi dekret z mocą ustawy nr 400/1970 odnoszący się do ubezpieczeń prywatnych (FEK A' 10, zwany dalej „dekretem z mocą ustawy").

9 Artykuł 3 ust. 1 dekretu z mocą ustawy stanowi, iż w celu wykonywania swojej działalności zakład ubezpieczeń, którego siedziba główna znajduje się w Grecji, winien uzyskać zezwolenie udzielane przez ministra handlu. Zgodnie z art. 3 ust. 3 i 5 dekretu z mocą ustawy całkowite lub częściowe, ostateczne czy też tymczasowe

cofnięcie zezwolenia w którymkolwiek z przypadków przewidzianych w powołanym dekrecie z mocą ustawy dokonuje się w formie decyzji z uzasadnieniem wydawanej przez ministra handlu. Zgodnie z ust. 7 tegoż artykułu ostateczne cofnięcie zezwolenia powoduje z urzędu cofnięcie zezwolenia na prowadzenie działalności i rozwiązanie zakładu ubezpieczeń.

10 Na mocy art. 7 dekretu z mocą ustawy zakłady ubezpieczeń z siedzibą główną w Grecji są zobowiązane do utworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych odpowiadających całości ich aktywów. Rezerwy techniczno-ubezpieczeniowe winny odpowiadać części aktywów tej samej wartości i wyrażonej w tej samej walucie.

11 Na mocy art. 8 dekretu z mocą ustawy zakłady ubezpieczeń, których siedziba główna znajduje się w Grecji są zobowiązane do utworzenia funduszu gwarancyjnego, na który przeznacza się, w Grecji lub w każdym innym Państwie Członkowskim Unii Europejskiej czy też Europejskiego Obszaru Gospodarczego, pewną część aktywów tytułem zabezpieczenia interesów osób uprawnionych do świadczenia na podstawie umowy ubezpieczenia. Zgodnie z brzmieniem tego przepisu fundusz gwarancyjny obejmuje aktywa odpowiadające rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym przewidzianym w art. 7 dekretu z mocą ustawy, jak również część aktywów odpowiadającą jednej czwartej kwoty minimalnej, o której mowa w art. 20 ust. 2 część A lit. e) dekretu z mocą ustawy.

12 Artykuł 9 ust. 1 dekretu z mocą ustawy stanowi, iż w przypadku gdy zakład ubezpieczeń nie stosuje się do przepisów art. 7 i 8 w zakresie stworzenia rezerwy techniczno-ubezpieczeniowej, minister handlu może zastosować rozmaite środki w drodze decyzji opublikowanej w dzienniku urzędowym Republiki Greckiej, podjętej po zawiadomieniu właściwych organów Państw Członkowskich, w których zakład ubezpieczeń prowadzi działalność za pośrednictwem swych oddziałów lub na zasadzie swobody świadczenia usług. Jest on tym samym uprawniony do przekazania całości lub części dostępnych aktywów zakładu ubezpieczeń na poczet funduszu gwarancyjnego, zakazania swobodnego rozporządzania całością lub częścią jego kapitału, wszczęcia postępowania w celu tymczasowego lub ostatecznego cofnięcia zezwolenia w odniesieniu do całości zakładu bądź poszczególnych jego oddziałów, za których pośrednictwem zakład prowadzi działalność, czy też podjąć wszelkie inne środki konieczne celem ochrony interesów zarówno ubezpieczonych, jak i wszystkich innych uprawnionych z tytułu umowy ubezpieczenia.

13 Artykuł 10 ust. 1 akapit pierwszy dekretu z mocą ustawy, zmieniony art. 35 ust. 9 ustawy nr 2496/1997 (FEK A' 87), stanowi:

„Beneficjenci z tytułu umowy ubezpieczenia, jak i ich następcy prawni, pod tytułem ogólnym i szczególnym, korzystają z pierwszeństwa w zaspokajaniu swych roszczeń z funduszu gwarancyjnego przed wszelkimi innymi wierzytelnościami uprzywilejowanymi pod tytułem ogólnym czy szczególnym, z wyjątkiem tych, które korzystają z pierwszeństwa na podstawie art. 12a ust. 8, oraz uprzywilejowanych wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, z wyłączeniem wynagrodzeń osób wykonujących prawo administrowania i zarządu zakładem ubezpieczeń".

14 Artykuł 12a ust. 8 dekretu z mocą ustawy dotyczy pierwszej kategorii wierzytelności uprzywilejowanych, zaspokajanych z całości aktywów zakładu, po zaspokojeniu wynagrodzenia i kosztów nadzorcy likwidacji lub postępowania upadłościowego oraz likwidatora, jak również wynagrodzenia i kosztów syndyka w zakresie czynności likwidacyjnych portfela ubezpieczeniowego.

15 Sprawowanie kontroli nad zakładami ubezpieczeń przeszło do kompetencji ministra rozwoju na podstawie dekretu prezydenckiego nr 27/1996 (FEK A' 19).

Postępowanie przed sądem krajowym i pytanie prejudycjalne

16 Epikouriko Kefalaio jest instytucją utworzoną na mocy ustawy nr 489/1976 (FEK A' 331), w ramach której zrzeszone są działające w Grecji zakłady ubezpieczeń zawierające umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Jej funkcja polega w szczególności na wypłacaniu odszkodowań ofiarom (osobom poszkodowanym i uprawnionym) wypadku drogowego w sytuacji, kiedy ma miejsce upadłość lub cofnięcie zezwolenia zakładu ubezpieczeń ubezpieczającego sprawcę tego wypadku. W następstwie wypłaty odszkodowania wstępuje ona, na mocy powołanej ustawy, w prawa ubezpieczonego, sprawcy wypadku, a jej wierzytelność nabywa na podstawie art. 10 dekretu z mocą ustawy charakter wierzytelności uprzywilejowanej.

17 W roku 1995 zezwolenie udzielone Intercontinental na prowadzenie działalności ubezpieczeniowej zostało wycofane przez ministra handlu, który podjął decyzję o przekazaniu całości majątku ruchomego i nieruchomego tego przedsiębiorstwa na poczet jego funduszu gwarancyjnego.

18 Decyzją nr K3-9086 z dnia 4 listopada 1998 r. (monitor urzędowy, część poświęcona spółkom akcyjnym i spółkom z o.o., z dnia 10 listopada 1998 r. str. 8649, zwana dalej „sporną decyzją") minister rozwoju uwolnił kwotę w wysokości 28 967 185 GRD odpowiadającą wartości części mienia zgromadzonego w ramach funduszu gwarancyjnego Intercontinentalu, w celu zaspokojenia korzystających z pierwszeństwa wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, zgodnie z treścią przepisu powołanego powyżej w pkt 13.

19 W dniu 16 grudnia 1998 r. Epikouriko Kefalaio, zapewniające wypłatę wymagalnych od Intercontinentalu odszkodowań z tytułu umów ubezpieczenia wniosło odwołanie do Symvoulio tis Epikrateias zmierzające do uchylenia spornej decyzji, powołując się na fakt, iż wskutek tej decyzji ulega naruszeniu majątek, z którego może ono zaspokoić swą wierzytelność nabytą wskutek subrogacji w stosunku do Intercontinentalu.

20 Symvoulio tis Epikrateias podkreśla, iż ochrona ubezpieczonych jest podstawowym celem realizowanym przez ustawodawstwo wspólnotowe. Zarówno obowiązek tworzenia rezerw techniczno-ubezpieczeniowych nałożony na zakłady ubezpieczeń, jak i treść art. 9 ust. 1 dekretu z mocą ustawy zmierzają do realizacji tego celu. Sąd ten uznaje, iż art. 35 ust. 9 ustawy nr 2496/1997 narusza powołane w pkt 4–6 niniejszego wyroku przepisy wspólnotowe w zakresie, w jakim przewiduje on w przypadku upadłości, likwidacji lub innej sytuacji równoznacznej z niewypłacalnością przyznanie pierwszeństwa zaspokojenia z funduszu gwarancyjnego wierzytelnościom z tytułu wynagrodzenia za pracę pracowników zakładu ubezpieczeń przed wierzytelnościami przysługującymi ubezpieczonym i ich następcom prawnym. W opinii tego sądu sporna decyzja winna być uchylona.

21 Uznając niemniej jednak, iż dokonana przezeń wykładnia pozostawia uzasadnione wątpliwości Symvoulio tis Epikrateias postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„Mając na względzie przepisy art. 15 i 16 [...] dyrektywy 73/239 [...] oraz art. 17 i 18 dyrektywy 79/267 [...], czy ustawodawca krajowy może ustanowić przepisy przewidujące, iż w przypadku upadłości, likwidacji czy innej sytuacji równoznacznej z niewypłacalnością zakładu ubezpieczeń z aktywów zgromadzonych w postaci rezerw techniczno-ubezpieczeniowych zakładu ubezpieczeń są zaspokajane z zachowaniem pierwszeństwa wobec wierzytelności ubezpieczonych i ich następców prawnych pod tytułem ogólnym i szczególnym wierzytelności pracowników tego zakładu z tytułu wynagrodzenia za pracę?".

W przedmiocie pytania prejudycjalnego

22 W istocie w pytaniu prejudycjalnym sąd odsyłający zapytuje, czy przepisy prawa krajowego — zgodnie z którymi w przypadku upadłości, likwidacji lub innej sytuacji równoznacznej z niewypłacalnością zakładu ubezpieczeń z aktywów odpowiadających rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym są zaspokajane w pierwszej kolejności, przed wierzytelnościami z tytułu ubezpieczenia, wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę — pozostają w sprzeczności z przepisami wspólnotowymi przewidującymi obowiązek utworzenia przez zakład ubezpieczeń rezerw techniczno-ubezpieczeniowych i marginesu wypłacalności wystarczającego dla całości jego działalności.

23 Pytanie niniejsze dotyczy ustawodawstwa określającego pierwszeństwo zaspokajania wierzytelności z tytułu ubezpieczenia w przypadku likwidacji zakładu ubezpieczeń. To pierwszeństwo zaspokajania wierzytelności przysługuje w stosunku do funduszu gwarancyjnego tego zakładu i obejmuje poza aktywami odpowiadającymi rezerwie techniczno-ubezpieczeniowej inne jego aktywa. Na mocy decyzji ministra zakres owego pierwszeństwa może zostać, jak w niniejszym sporze, rozszerzony na całość dostępnych aktywów zakładu. Wierzytelności korzystające z pierwszeństwa na tej

podstawie są zaspokajane przed innymi wierzytelnościami uprzywilejowanymi pod tytułem ogólnym czy szczególnym, z wyłączeniem kosztów likwidacji oraz wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę osób innych niż wykonujące prawo administrowania i zarządu zakładem ubezpieczeń.

24 Jak podkreślają rządy grecki i Zjednoczonego Królestwa, jak również Komisja, ani przepisy wspólnotowe odnoszące się do obowiązku utworzenia przez zakłady ubezpieczeń rezerwy techniczno-ubezpieczeniowej oraz marginesu wypłacalności wystarczającego na pokrycie całości ich działalności ubezpieczeniowej, ani też żaden inny przepis dyrektyw 73/239 oraz 79/267 nie zawierają zasad koordynujących dotyczących likwidacji zakładu ubezpieczeń (zob. podobnie motyw drugi dyrektywy 2001/17).

25 Z pewnością koordynacja przepisów krajowych odnoszących się do wymaganych gwarancji finansowych zakładów ubezpieczeń, realizowana w szczególności przez przepisy wspólnotowe powołane w pkt 4 i 5 niniejszego wyroku, zmierza do zapewnienia odpowiedniej ochrony ubezpieczonym i innym beneficjentom we wszystkich Państwach Członkowskich Wspólnoty (zob. motyw drugi dyrektywy 73/239 oraz motyw pierwszy dyrektywy 79/267). W szczególności zobowiązanie zakładów ubezpieczeń do tworzenia wystarczających rezerw techniczno-ubezpieczeniowych ma na celu zagwarantowanie, iż zakłady te dysponują środkami finansowymi, aby wypełniać swe zobowiązania umowne względem ubezpieczonych (zob. wyrok z dnia 4 grudnia 1986 r. w sprawie 205/84 Komisja przeciwko Niemcom, Rec. str. 3755, pkt 38; zob. również motyw dziewiąty dyrektywy 79/239 oraz motyw siódmy dyrektywy 79/267, jak również motyw dwunasty dyrektywy 92/49 oraz motyw trzynasty dyrektywy 92/96).

26 Jednakże wykładni przedmiotowych przepisów wspólnotowych nie należy dokonywać w ten sposób, iż w przypadku likwidacji zakładu ubezpieczeń aktywa odpowiadające rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym winny być, bez względu na okoliczności, przeznaczane na zasadzie bezwzględnego pierwszeństwa na zaspokojenie wierzytelności z tytułu ubezpieczenia.

27 Tego rodzaju wykładnia nie znajduje żadnego poparcia w treści dyrektyw 73/239 oraz 79/267. Ponadto przeczy jej teść art. 10 ust. 1 dyrektywy 2001/17, który w celu „zapewnienia właściwej równowagi pomiędzy ochroną wierzycieli ubezpieczeniowych a innymi uprzywilejowanymi wierzycielami, chronionymi przez prawo krajowe Państwa Członkowskiego" (motyw czternasty) pozwala Państwom Członkowskim na przyznanie pewnym kategoriom wierzytelności, w szczególności wierzytelnościom ze stosunku pracy pracowników zakładu ubezpieczeń wyższej kategorii uprzywilejowania niż wierzytelności z tytułu ubezpieczenia, wraz z możliwością ich zaspokojenia z aktywów odpowiadających rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym, podczas gdy zaspokojenie uprzywilejowanych wierzytelności z tytułu ubezpieczenia nie ogranicza się do tej części aktywów.

28 W tych okolicznościach należy odpowiedzieć na pytanie prejudycjalne, iż ustawodawstwo krajowe, na mocy którego w przypadku upadłości, likwidacji lub innej sytuacji równoznacznej z niewypłacalnością zakładu ubezpieczeń z aktywów odpowiadających rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym mogą być zaspokajane w pierwszej kolejności, przed wierzytelnościami z tytułu ubezpieczenia, wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, jeżeli ustawodawstwo to przyznaje wierzytelnościom z tytułu ubezpieczenia pierwszeństwo zaspokajania, którego zakres w każdych wypadku obejmuje poza aktywami odpowiadającymi rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym inne aktywa zakładu oraz które może na mocy decyzji ministra zostać rozszerzone na całość dostępnych aktywów zakładu, nie pozostaje w sprzeczności z art. 15 i 16 dyrektywy 73/239 oraz art. 17 i 18 dyrektywy 79/267.

W przedmiocie kosztów

29 Dla stron postępowania przed sądem krajowym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed tym sądem, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż poniesione przez strony postępowania przed sądem krajowym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał ((pierwsza izba) orzeka, co następuje:

Artykuły 15 i 16 dyrektywy Rady 73/239/EWG z dnia 24 lipca 1973 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie, zmienionej drugą dyrektywą Rady 88/357/EWG z dnia 22 czerwca 1988 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie i ustanowienia przepisów ułatwiających skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług oraz zmieniającą dyrektywę 73/239/EWG oraz dyrektywą Rady 92/49/EWG z dnia 18 czerwca 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do ubezpieczeń bezpośrednich innych niż ubezpieczenia na życie oraz zmieniającą dyrektywy 73/239/EWG i 88/357/EWG (trzecia dyrektywa w sprawie ubezpieczeń innych niż ubezpieczenia na życie) oraz z art. 17 i 18 pierwszej dyrektywy Rady 79/267/EWG z dnia 5 marca 1979 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i prowadzenia działalności w dziedzinie bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmienionej drugą dyrektywą Rady 90/619/EWG z dnia 8 listopada 1990 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, ustanawiającą przepisy ułatwiające skuteczne korzystanie ze swobody świadczenia usług i zmieniającą dyrektywę 79/267 oraz dyrektywą Rady 92/96/EWG z dnia 10 listopada 1992 r. w sprawie koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do bezpośrednich ubezpieczeń na życie, zmieniającą dyrektywy 79/267 i 90/619 (trzecia dyrektywa dotycząca ubezpieczeń na życie) nie stoją na przeszkodzie ustawodawstwu krajowemu, na mocy którego w przypadku upadłości, likwidacji lub innej sytuacji równoznacznej z niewypłacalnością zakładu ubezpieczeń z aktywów odpowiadających rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym mogą być zaspokajane w pierwszej kolejności, przed wierzytelnościami z tytułu ubezpieczenia, wierzytelności z tytułu wynagrodzenia za pracę, jeżeli ustawodawstwo to przyznaje wierzytelnościom z tytułu ubezpieczenia pierwszeństwo zaspokajania, którego zakres, w każdym wypadku, obejmuje poza aktywami odpowiadającymi rezerwom techniczno-ubezpieczeniowym inne aktywa zakładu oraz które może na mocy decyzji ministra zostać rozszerzone na całość dostępnych aktywów tego zakładu.

Podpisy